

РЕШЕНИЕ

№ 2343

гр. София, 08.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 31.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **1902** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 267 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. С. О., чрез адвокат Г. Д. срещу Решение № ПИ-22/25.01.2021 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на О. срещу Разпореджане за отказ за погасяване поради изтекла давност на задължени, изх. № С200022-137-0009889/21.12.2020 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], в частта, в която е отказано отписване на публични вземания поради изтекла погасителна давност в размер на 20 000 лв.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Посочва се, че решаващият орган не е обсъдил направените в жалбата до него възражения. Твърди се, че в случая процесното публично вземане е възникнало на основание наложено на О. наказание „глоба” с присъда на Специализирания Наказателен Съд. Предвид на разпоредбата на чл. 163, ал. 1 от ДОПК, съгласно която публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго, следва да се приеме, че за събирането на този вид вземане, респективно за преценката дали е погасено по давност или не е приложим НК, а не ДОПК. Инвокирани са доводи, че в чл. 82 от НК са уредени всички хипотези, касаещи погасяването по давност на задължение, произтичащо от наложено наказание „глоба”, като подробно са развити допълнителни мотиви в подкрепата им. Жалбоподателят се позовава и на

Тълкувателно решение № 2 от 28.02.2018 г. на ВКС, по тълкувателно дело № 2 от 2017 г.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателят не се явява лично. Пълномощникът му адвокат Д. поддържа жалбата по изложените в нея доводи и претендира присъждане на разноски.

Ответникът по касационната жалба в лицето на Директорът на ТД на НАП С., представляван от юрисконсулт П., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Страните не спорят, че срещу оспорвания е образувано изпълнително дело № 22070006577/2007 г. за принудително събиране на публични вземания в размер на 50 лв., на основание на наложено административно наказание „глоба” с Наказателно постановление № 1092/16.11.2005 г. на Столична Дирекция на Полицията.

На 25.03.2015 г. публичният изпълнител е издал Разпореждане с изх. № 6577/2007/000006/25.03.2015 г. Със същото към образуваното ИД са присъединени следните задължения: за държавни такси и разноски по изпълнителен лист от 17.04.2007 г. по НОХД № 8839/2006 г. на СРС, НК, 4 състав в размер на 137,76 лв., от които главница 70,50 лв. и лихва 67,26 лв., глоба по изпълнителен лист по НОХД № С-72/2012/18.06.2014 г. в размер на 20 000 лв. и такси по изпълнителен лист по НОХД № С-72/2012/18.06.2014 г. в размер на 161,13 лв., от които главница 149,29 лв. и лихва 11,84 лв.

На 21.12.2016 г. е издадено и Разпореждане с изх. № С160022-105-0217542/ 21.12.2016 г., с което към образуваното изпълнително дело е присъединен публичен взыскател Главна дирекция Национална полиция, СДВР за глоба по Наказателно постановление №256/13.11.2013 г. в размер на 100 лв.

С Разпореждане с изх. № С200022-105-0095407/02.04.2020 г. към изпълнително дело публичен изпълнител при ТД на НАП С. е присъединил публичен взыскател Главна дирекция Национална полиция, СДВР глоба по Ф. № Н801453/29.10.2019 г. в размер на 10 лв.

С Разпореждане с изх. № С200022-105-0157918/08.05.2020 г. към образуваното изпълнително дело е присъединен публичен взыскател Главна дирекция Национална полиция, СДВР за глоба по Наказателно постановление № 19-4332-023668/14.11.2019 г. в размер на 2000,00 лв.

От длъжника е постъпило възражение с вх. № С200022-000-0591003/17.12.2020 г. на основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК за изтекла давност за публични задължения в размер на 22 355,93 лв.

С Разпореждане с изх. №С200022-137-0009889/21.12.2020 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК, е отказано да признаването за погасено по давност на публично вземане в размер на 22 258,17 лв. по изпълнително дело №22070006577/2007 г. по описа на ТД на НАП, [населено място].

При оспорването по административен ред Директорът на ТД на НАП, [населено място] е оставил без уважение жалбата. Същият е приел, че с издаването на

Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. № С160022-022-0057856/21.12.2016 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С160022-022-0057859/21.12.2016 г. са предприети действия по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК и от този момент давността е спряла да тече, защото са издадени във връзка със събиране на публично вземанията по ИД № 22070006577/2007 г.

По тази причина предвидената в закона давност не е изтекла.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на О. по електронен път на 28.01.2021 г. Жалбата е подадена по пощата директно в АССГ на 04.02.2021 (вх. № 4008), т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От описаните по-горе доказателства се установява, без дори да е спорно, че на И. О. е било наложено наказание „глоба” с присъда на Специализиран наказателен съд по НОХД № С-72/2012/18.06.2014 г. в размер на 20 000 лв. По тази причина следва да се приеме, че за него е възникнало публично задължение, подлежащо на принудително изпълнение на основание чл. 209, ал. 2, т. 5 от ДОПК.

Съдът приема за основателен релевирания от жалбоподателя довод, че това задължение подлежи на принудително изпълнение по предвидения в ДОПК ред, но по отношение на преценката дали е изтекла предвидената в закона давност за погасяването му, следва да се вземат предвид разпоредбите на НК, а не на ДОПК. В НК се съдържат разпоредби, относно давността за погасяване на публичните вземания, възникнали на основание на влезли в сила присъди, с които е наложено наказание „глоба”, явяващи се специални, по отношение на общите правила за погасяването по давност на публичните задължения, регламентирани в чл. 171 и следващите от ДОПК.

По силата на чл. 82, ал. 1, т. 5 от НК, наложеното наказание не се изпълнява, когато са изтекли две години за всички останали случаи. Тази разпоредба е относима към наложеното на О. наказание „глоба” по НОХД № С-72/2012/18.06.2014 г. в размер на 20 000 лв.

Според ал. 2 от с.з., давността за изпълнение на наказанието започва да тече от деня, когато присъдата е влязла в сила. Страните не спорят, че присъдата в случая е влязла в сила на 18.04.2014 г., а по отношение на наказанието, чието изпълнение е било отложено съгласно чл. 66 - от влизане в сила на присъдата или определението по чл. 68.

Съгласно чл. 82, ал. 3-5 от НК, давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо осъдения за изпълнение на присъдата. След свършване на действието, с което се прекъсва давността, започва да тече нова давност. Независимо от спирането или прекъсването на давността наказанието не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в алинея 1, а разпоредбата на предходната алинея не се прилага по отношение на глобата, когато за

събирането ѝ е образувано изпълнително дело.

Върховният Касационен Съд е постановил тълкувателно решение № 2 от 28.02.2018 г. по тълкувателно дело № 2 от 2017 г., което настоящият съдебен състав намира за напълно относимо към разглеждания спор. Същото изобщо не е споменато и обсъдено в решението на Директора на ТД на НАП, [населено място], независимо, че е релевирано в жалбата до него.

Според мотивите изложени в т. 4 от това решение, с текста на чл. 82, ал. 5 от НК е изключено действието на абсолютната давност по отношение на наказанието глоба при образувано изпълнително производство. Важно е да се отбележи, че то може да се образува само за изискуемо вземане – такова, което не е вече погасено поради изтекла в сроковете по НК обикновена или абсолютна давност, т.е. изпълнителното производство следва да е образувано преди изтичане на две години от влизане на присъдата в сила или три години, ако междувременно давността е спирана или прекъсвана, напр. с издаване на изпълнителен лист.

Законодателят е въвел отрицателна предпоставка – изпълнително производство, която пречатства прилагането на правилата за абсолютната давност. С факта на образуването му глобата не променя своята същност на наказание, наложено с влязла в законна сила присъда, следователно аргументите за възможността осъденият, неизтърпял наказанието си, да се реабилитира след последователно изтичане на давностния срок и срока за реабилитация са валидни и в този случай. Изключването на тригодишния срок по чл. 82, ал. 4 вр. ал. 1, т. 5 от НК не означава, че е изключена възможността за погасяване изпълнение на наказанието глоба поради изтекла абсолютната давност изобщо, а създава временна законова пречка абсолютната давност да тече докато съществува изпълнително производство за събирането ѝ. След отпадане на тази пречка сроковете по чл. 82, ал. 1, т. 5 и по чл. 82, ал. 4 вр. ал. 1, т. 5 от НК продължават да текат.

Разпоредбата на чл. 82, ал. 5 от НК дерогира само абсолютната давност, но не и обикновената, която се прилага и при образувано изпълнително производство. По този начин се постига справедлив баланс, от една страна, с въвеждането на мерки за засилена защита на фискалния интерес, а от друга, с ограничаване на възможността държавните органи да се ползват от тях, когато забавеното събиране на глобата се дължи на бездействието им. Образуването на изпълнително производство по своята същност е действие, което прекъсва давността, т.е. от осъществяването му започва да тече нов 2 годишен срок. Ако в този срок не се предприемат никакви изпълнителни действия, наказанието глоба става неизпълнимо по принудителен ред на основание чл. 82, ал. 1, т. 5 от НК.

В разглеждания казус публичният изпълнител е постановил с разпореждане от 25.03.2015 г. присъединяване към образуваното изпълнително дело № 6577/2007 г. на установени публични задължения за И. О. в размер на 20 000 лв. по изпълнителен лист по НОХД № С-72/2012/18.06.2014 г. на СпНС. На 21.12.2016 г. са издадени две ПНОМ, с които са наложени запори, върху притежавани от О. сметки в три банки и лек автомобил. С тези действия е прекъсната двугодишната давност по чл. 82, ал. 1, т. 5 от НК, започнала да тече след влизането на присъдата в сила, респективно след присъединяването на процесното задължение към образуваното изпълнително дело. До подаване на възражението от жалбоподателя на 16.12.2020 г. няма данни за предприети каквито и да са действия от органите по приходите по събирането на това задължение, поради което същото, съгласно цитираното тълкувателно решение е

станало неизпълнимо по принудителен ред на основание на изтеклата давност по чл. 82, ал. 1, т. 5 от НК.

Във връзка с изложеното съдът намира, че оспореното разпореждане на публичния изпълнител и потвърждаващото решение на Директора на ТД на НАП, [населено място] са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени. Делото следва да се върне като преписка на публичния изпълнител при ТД на НАП, [населено място], с което да се прекрати по давност събирането на публичните задължения на И. О. в размер на 20 000 лв., установени с изпълнителен лист по НОХД № С-72/2012/18.06.2014 г.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител е поискал разноски, на същият следва да се присъдят такива.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 1 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. С. О., чрез адвокат Г. Д. Решение № ПИ-22/25.01.2021 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място] И Разпореждане за отказ за погасяване поради изтекла давност на задължени, изх. № С200022-137-0009889/21.12.2020 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], в частта, в която е отказано отписване на публични вземания поради изтекла погасителна давност в размер на 20 000 лв.

ВРЪЩА делото като преписка на главен публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], за издаване на ново разпореждане при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА ТД на НАП, [населено място] да заплати на И. С. О. от [населено място], с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 610 (шестстотин и десет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение от 600 лева и държавна такса от 10 лева, за разглеждането на административно дело № 1902 по описа за 2021 г. на Административен съд София - град.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.